

I virkeligheden er det jo sådan, at de fleste af os her faktisk kender mere til en amerikansk middelklassefamilie, og hvad den foretager sig, for det kommer væltende ind gennem skærmen hver dag, end vi gør til en spansk middelklassefamilie eller en italiensk underklassefamilie eller en polsk eller en lettisk eller en græsk familie. Og det er da en absurditet, når vi faktisk er medlem af et fællesskab.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se side 7840). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Elisabeth Arnold (RV):

2003 var et rigtig dårligt år for EU. I begyndelsen af året var der splittelse på EU-plan om deltagelsen i Irakkriegen; nogle vigtige betingelser for gennemførelsen af ØMU-traktaten blev brudt af to af de vigtigste store medlemslande i den fælles mønt; der var fiasko i WTO i Mexico, hvor man ikke nåede til et resultat i vigtige forhandlinger om verdenshandelen; og endelig sluttede EU-året i december 2003 med sammenbrud i forhandlingerne om en ny traktat. Der var ikke meget grund til optimisme ved årsskiftet.

Den generelle stemning i mange EU-lande er også klemt. Arbejdsløsheden stiger, terrorangsten har gjort os mere lukkede over for omverdenen, og demografien er en udfordring for os alle sammen, for vores økonomi og for vores velfærd.

Derfor er det dobbelt glædeligt, at EU nu har mulighed for at komme tilbage på sporet, hvad angår traktatforhandlingerne. Konventets udkast er stadig væk grundpillen i forhandlingerne. Vi synes fra Det Radikale Venstres side, at konventet kom med et forbløffende godt resultat, når man tænker på, at man havde anbragt 210 forskellige mennesker fra 27 forskellige lande, som skulle forhandle sig frem til grundlaget for en kommende unionsudvikling. Vi synes, det var et flot og også et meget læseligt og meget klart udkast, der kom frem, og derfor er vi stadig væk overbevist om, at der er al mulig grund til at arbejde for, at dette udkast bliver til den traktat, vi skal stemme om på et senere tidspunkt.

Det, der udestår, er jo, som det er sagt flere gange før, fordelingen af stemmevægte ved forhandlinger med flertalsafgørelser og sammensætningen af Kommissionen.

Vi er tilhængere af princippet om det dobbelte flertal, og vi er helt sikre på, at man kan finde ud af nogle procentvise nøgler til denne her dobbelte stemmevægt, som gør, at man kan finde en løsning, alle kan være tilfredse med.

Sammensætningen af Kommissionen er også et udestående problem. Fra Det Radikale Venstres side så vi selvfølgelig gerne, at der fast var en kommissær fra hvert land med fuld stemmeret hele tiden, men vi er ikke fremmede over for også at acceptere en løsning, der siger, at der skal være en kommissær fra hvert land, hvis blot der er en ligelig rotation, hvis Kommissionen bliver så stor, at det bliver uhåndterligt at arbejde med mange kommissærer.

Den løsning er vi åbne over for. Det har vi også allerede nævnt i det forhandlingsgrundlag, som lå i september 2003, og vi har også allerede accepteret den udsigt, der var til det ved Nice-traktatens behandling her for flere år siden. Så det vil vi ikke løbe fra, men vi så jo selvfølgelig gerne, at Kommissionen kom til at bestå af en kommissær fra hvert medlemsland, og vi vil også gerne tilslutte os SF's opfordring til den danske regering om at lægge meget vægt på dette. Vi er sikre på, det vil være et ønske, som deles af mange andre af de mindre EU-lande.

Kl. 16.35

Så kommer udvidelsen jo, det er så heldigvis lykkedes at få den gennemført, og vi står her til den 1. maj ved udvidelsen med ti nye medlemslande, og det er mere end 10 års arbejde fra alles side, som herved krones med succes, og det er, synes vi, en fantastisk god ting. Det er en test for EU-samarbejdet, som vi selvfølgelig skal være i stand til at tage op.

Et af de første problemer, der vil rejse sig for EU efter udvidelsen, bliver budgettet, som skal forhandles for årrækken 2007-2013. Det bliver hårde forhandlinger. Det drejer sig på den anden side kun om penge, kan man sige – i gåseøjne. Og når det drejer sig om penge, kan man måske altid forhandle sig frem til en løsning, fordi der er lande, som må være utilfredse med selve løsningen, som måske kan få noget kompensation på en anden del af ordningerne, og derved kan vi sikkert få resultaterne hjem.

Men jeg vil godt sige her, at noget af det, der er problemet ved EU's budgetter, jo er, at der er flere og flere lande, der taler om og også forlanger at få rabatordninger, fordi de føler, at de i virkeligheden bliver snydt i forhold til andre medlemslande.